

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona: cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

UN VOT DE PES.

Vaja, Sr. Fontrodona, veig que vosté tenia rahò: «are han pujat los seus» y la prova de que son los seus es que ningú l' hi diu res.

Jo crech que vosté ha sapigut imposarlos una pila de kilogramos de respecte.

Y com que si l' volian remoure haurian de fer-ho á pés de brassos, la veritat es, que no hi ha ningú que s' hi empenyi.

Perque vaja, després de tot, alló de treure als regidors á barrinadas es una cosa que no s' istila.

Si fós possible entrar á dintre del seu pensament! De segur que trobariam molta semblansa entre vosté y l' bé de Pasqua.

No 'u ha reparat may?

Es á la Esplanada entre mitj del remat, una familia s' hi presenta, l' tria, se l' emporta, y l' pobre animal ó se 'n vá de la remada ab los ulls tristes, llagrimosos y exhalant cada crit que parteix l' ànima.

Pero arriba á casa, l' noy xich ja l' hi té un manat d' aufals, l' alipan, l' acarician, lo trauen á passeig, y la mare diu al seu marit:

—Mira Joseph, mira l' nostre Ricardet ab lo bé, sembla Sant Joan.

Y ja n' hi ha prou, passa Pasqua florida, passa Pas-

qua granada, y l' bé no sols viu content y satisfet, si no que ab la bona vida s' engreixa y s' posa rodó com una bola.

Per l' Ajuntament de Barcelona, com per tot Espanya ha passat també la Pasqua de Resurrecció, y per are á vosté encare l' alimentan y l' engreixan.

Devegadas déu cavilar, pensant ab lo Sr. de Duran.

—«Vet aquí lo que t' e no tenir una icica de calma, déu dir vosté. No es estrany que D. Enrich estiga tant magrel.

«Si enhorabona en lloch d' abandonar la vara s' hi hagués fet posar unes baranillas y un forro de seda, hauria tingut vara y parayguas per aguantar lo xubasco.

«Vá voler anar depressa, vá precipitarse, per alló del honort, la dignitat y altres coses així de las quals no se 'n pot tirar cap tres a l' olla, y s' ha quedat fet un home com los altres, sense vara y sense metro.

Jo en cambi...

En fi, que á la mort bè hi arribaré prou, tot xano, xano.

Aquest dia vaig admirarlo.

Vosté va ser lo número hú del Ajuntament. Vosté va demostrar ab aquella innegable forsa de caràcter que l' hi regoneix tothom, que si hi ha al mon un regidor digno de ser nombrat regidor perpétuo, aquest regidor es vosté.

Vosté mereix que l' admirin totes las nacions d' Europa, d' Amèrica, d' Àsia, d' Àfrica, de l' Oceania y fins de las Illes Balears.

Vá donar una prova de una virtut avuy dia casi del tot desconeuguda.

Vá ser agrabit.

Se tractava en sessió pública d' expurgar las llistas electorals; pero de fer-hi una expurgada séria, radical com la que han dut a cap en los arbres de la Rambla.

Nada ménos que havian de desapareixer de las indicades llistas serenos, municipals, guarda pasejos y de consums, temporers y empleats.

Anavan á desapareixer l' electors de la majoria del Ajuntament de Barcelona.

Anavan á posar-se las coses com avants, y l' pobres empleats que are nombrán als seus amos haurian quedat á la disposició de aquests: los amos haurian nombrat als seus empleats.

¿S' ha vist un escàndol semblant?

Y no obstant, á pesar de las rahons de vosté, á pesar de l' influència de vosté, á pesar de que fins are ningú s' havia atrevit ab en Fontrodona, l' expurgada vá ser decidida en sentit afirmatiu, y vint vots contra un van-

decretar que l' empleats quedarien borrats de las llistas.

L' únic vot favorable als empleats era l' seu, Sr. Fontrodona.

Los empleats estan en lo cas de ferli una serenata, tocant la gratitud de 'n Clavé.

Després de tot, lo seu vot val més que l' vint que van contrariarlo.

Ab uns canastrons, ab unas balansas, ab una bascula, fins ab una romana, si l' hi està bé, aquí m' té D. Ignasi, disposit a demostrar davant de tot lo mon que l' seu vot es lo que fá més pes.

P. DEL O.

LO 14.792.

No soch fill de Barcelona; pero casi puch dir que aquesta es la meva terra. Per sant Joan farà quaranta vuit anys que vaig arribar, pobre, desamparat y fugint dels desastres de la guerra civil.

Tenia dotze anys: en lo meu poble feya de espardenyer. Los carlins varen cremarnos la casa després de saquejarla, y l' meus pares, al veure's davant de las fumejantas ruïnes de aquellas tapias que representaven tota sa fortuna y benestar, no podent resistir la seguretat de un pervindre de miseria, van deixarme orfe d' ells y de tothom, puig que com lo amor dels pares, no n' hi ha pas cap més.

Aqui me n' vaig venir, descals, mal vestit, tant pobre de diners com de esperances, sens' altra fortuna que dos agullas llargues del ofici, un canó de canya per posarlas, un palmell de cassola y la petxina per posarhi l' cànem sucat ab una mica d' oli.

Barcelona no era lo que avuy. Altas y groixudas muralles la enrotllavan per tots costats, sens deixarla sortir per lloch, lo mateix que si fóra de aquell estret cercle de pedra, no més hi haguessen miserias y grans perills. Avuy fora aquella valla, la antiga ciutat havia vessat per tots costats, inundant de fàbricas, palau y casas aquella planura, ahont solzament s' hi sortia per passejar fins a la hora de tancar-se l' portals. A dintre hi ha hagut tal cambi, que pochs carrers quedan com jo l' vaig veure per primera vegada. A la Rambla tot eran convents; lo carrer de Fernando no passava, arribant no més fins al carrer de Avinyó; allí s' tancava ab una casa que hi havia una botiga de sastre que encara m' sembla que la veig. Los Caputxins tenian lo convent, que després va ser Teatro y are es la Plaça Real. Lo Liceo era dels Trinitaris descalsos, aquells que tot l' any menjaven de peix.

Lo Barcelona de quan jo vaig arribar, era un poble comparat ab lo Barcelona de are: no obstant jo m' hi trobava perdut y sense saber per qui cap tirar. Tenia gana, caminava sens poder satisferla y l' exercici me

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

'n faya més. En lo meu poble havia sentit contar qu'en los convents se repartia entre 'ls pobres una sopa. Jo era pobre y tenia dret à la sopa, per lo tant y preguntant per un convent d' aquests me van acompañar als Caputxins que s' hi anava per la Rambla, allí ahont avui es pasatje de Madoz. Assentat en un esglahó esperava que sortis algú per demanarli l' hora de la sopa, quan vā sortir un frare; m' hi acostó y després de besarli la mà, vaig esplicarli las mèvas desgracias y la impossibilitat de poder viure de aquell modo.

—Pero tú de que feyas en lo tèu poble?

—D' espardenyer.

—Donchs, vina ab mi, que 't trobaré seyna y podrás menjar ab ton treball.

Séguint al frare, varem anar per una pila de carrers, fins a pararnos davant de una botiga del meu ofici. Me vā dir que m' assentés y ell, ficantse à la rebotiga y pujant uns esglahons, vā desapareixe; jo 'm valg quedar allí entre tres o quatre treballadors que tant prompte com lo caputxi vā desapareixe, comensaren à parlar baix, fent mitjas rialletas. Al cap d' una hora, torná à venir lo meu protector; pero no venia sol sino ab una dona guapa, d' uns trenta anys y que semblava la mestressa. Parlavan de mí y vaig sentir lo següent.

—Basta que siga cosa de vostra paternitat.

—Si, filla, fasshi per Déu, per la caritat y por mí.

—Mira noy, lo pare Feliu m' ha dit que sabias fer de espardenyer, y que no tenias seyna, si t' vols quedar aquí, no tindrás setmanada, pero menjarás y dormirás. Jo soch viuda no tinch fils y t' fare de mare.

Las llàgrimas me van caure per mas secas galtas, al recort de la mèva orfandat y abaixant lo cap, donava mon assentiment.

Bueno, digué 'l pare Feliu, quedat aquí, sigas bon minyo y veyam si m' farás quedar bé.

Tres anys vaig estar en aquella casa. Poch comunicatiu feya 'l que m' manavan y no 'm cuidava de ningú. Tot temps del any me llevava à las sis, lo meu esmorsar era un bossinet de pá y un bon trago d' ayqua; al mitj dia un plat negre plé de escudella, un xiuet de cansalada y mitxa hescada de pa; per sopà un plat de monjetas y una arengada. Jo menjava à la botiga ab la sola companyia del gat. Lo pobre era un desheredat com jo, y 'ns haviam compres mutuament. Si volia beure vi, tenia de pujar al *entresuelo*, y la mestressa m' allargava 'l porro que no rajava gaire, contant ab avermarias lo temps que 'l tenia enlayre.

En los primers mesos vaig veure distintas vegadas al pare Feliu, que sens dirme res entrau y s' estava à dalt ab la mestressa estonas molt llargas. Al principi venia dos vegadas la setmana, després una, últimament sols de tant en tant, acabant per no tornar més. La mestressa estava trista, de mal humor y algun cop l' havia trovada plorant.

Trascorrian los días y 'ls mesos sens cap atractiu per mí. En aquella casa no tenia més porvenir, que l' entendre lo llenguatge dels gats, pues lo nostre era l' únic ser ab qui m' relacionava. Pobre vaig venir y pobre era; la roba que havia dut era ja tant vella que al vestirme y despullarme passava molts mal de caps per combinar los esquinços. Per menjar malament y dormir pitjor, qualsevol gos troba empleo y sense fer res, mentres que jo treballava molt. Aixis es que cansat d' aquella vida, vaig resoldre buscar seyna ab un altre amo.

Tot anant à la font vaig tenir ocasió de parlar ab un espardenyer del carrer del Hospital. Lo nostre treball es de *preu fet*, això es, tant per parell, y naturalment no vaig trobar cap inconvenient per part del amo.

Arribó a casa, ho conte à la mestressa y sens voler escoltar les seväs proposicions y consells, agafó tots los draps que feyan mon equipatge y 'ls porto a casa del amo nou, fins esperar que trobés com m' havian promés una casa per anarhi à dormir. Los primers días me van bestreure alguns diners per anar à menjar à Can Cap de Créus, y al cap de la setmana 'm tenia guanyades vuit pessetas, que després varen anar augmentant fins a dos duros.

Era ditzós, s' havian complert totas mas esperansas y 'm veia un home igual als altres. Al cap de dos anys ja tenia roba, menjava bé y estaba rellogat en un quartet abont lo meu llit me recompensava ab lo descans y dosos somnis, las fatigas del treball. Veus aquí la mèva vida.

Algun diumenje tot passejant, arribava fins à la Font de Jesus; altres anava al pou de Sant Gem. Per las festas de Pasqua, S. Joan o la Puríssima y gastant un xich més que lo que generalment à la fonda gastava, me n' anava à dinar à la Font de 'n Xiro o à la del Gat y de vegadas fins à can Tunis, y allí en compliria llibertat, olvidava las mèvas penas, gosant prou per tota una setmana de fatigas y estava fins al punt de semblarme massa recompensat lo treball de sis días, trobant que encara que las setmanas fossen de quinze, ab un diumenje n' hi hauria bén bù lo suficient.

Los mèus companys eran los del ofici, altres rellogats à la casa ahont dormia, y alguns que també venian à menjar à la fonda. Generalment anavam à can Titlo o à can Cassola, segons. Jo algun dia que fes molt mal temps me quedava à la Parra. Entre nosaltres, tots honrats y treballadors, no s' coneixia l' vici, 'ns estimavam; pero la colla s' anava descomponer, l' un se casava, l' altre se'n tornava al poble y alguns de nous que van entrar en la nostra coneixensa varen semblarme poch

de la mèva lliga, per lo qual nos reduhirem à un molt petit número de amichs.

Un sol vici tenia y era lo de que cada setmana prenia un billet de la Casa de Caritat. Cada dimarts quan venia l' Nasi, que es un xich carregat de espatlles, me dava 'l número 14.792 en canvi de mitja pesseta.

May treya; pero jo l' hi tenia carinyo, l' portava des de l' any 48 y m' estava de altra cosa avans de deixá 'l fisico.

Jo m' he fet vell, lo Nasi també y per això sempre la mateixa constància. He passat moltes privacions, he estat à l' Hospital; pero no hauria deixat lo bitllet per res del mon. En canvi ell me pagava 'l meu carinyo, no volent sortir del bombo.

Tots los mèus amichs ho sabian, y tots sabian lo número de memoria. Cada dilluns al vespre 'ls companys à qui jo havia promés un dinar lo dia que tregues, miraven la llista ab la mateixa afició que si fos seu. Me trobaven y 'm deyan:

—Tampoch ha sortit?

—Tampoch.

—Jo l' deixaria, vés que 'n treus de gastarte 'ls diners.

Me feyan enfadar; pero jo no desistia. Potser si hagues estat casat, la dona hauria lograt ferme perdre aquesta fatlera, pero com que soch pobre y may he pensat casarme, jo sols soch l' amo de mi mateix y faig lo que vull.

Pero l' ofici cada dia vā de tomballons, tothom du sabatas; fins hi ha treballador que gasta botinas: de seyna cada dia mènos y més mal pagada. Tots los treballs se han encarit, l' nostre s' abaixa. En la botiga eram cinch treballadors y are soch sol; los amos son vells y volen morir fent d' espardenyer. Si no fós això, ja ni se lo que hauria sigut de mi. Naturalment, no he pugut fer ahorros. No obstant tinch una dobleta de quatre duros, groga y bonica com un sol, no es guanyada ab espardenyes porque hauria estat impossible, pero pel colerà del 54 anava à obrir cada setmana un pis del carrer Ample y quan van torná 'ls senyors, me la van dar. Esta embolicada en lo mateix paper y es perque quan me mori se 'm puga comprar un bagul. May l' he tocada per cap apuro.

En mitj de la mèva promesa, cada setmana m' vè més malament de gastar la mitja pesseta ab lo fisico. Un cassador que de tant en tant vè à la botiga à comprar algun parell de las *cobertas*, parlant del meu bitllet, va contar que desde que l' tinch, això es, del 48, me costava vuitanta y pico de duros.

[Ay! si jo hagués pogut arreplegar aquesta cantita! Això 'm vā fer decidir, eram per aquesta Candelera, y l' dimarts, quan vā venir lo Nasi ab lo billet, plorant l' hi vaig dir que se l' vengués à un altre. Ell se va esgarifar, me l' volia, dar de franch, pero jo estava ben resolt y no hi vā haber altre remey, se l' va vendre.

Tota la setmana vaig estar enguniós, mil vegadas me n' penedia, pero 'ls vuitanta duros que hi duya gastats y que sense l' billet are 'ls tindria, això 'm dava valor.

Ningú vā saber lo meu sacrifici. L' dilluns següent, jo sortia de la botiga per anar à sopar, y trobo un amich que venia corrents. Has tret, has tret una unsa! 'N voleu de desespero? Corro, miro la llista y allí ahont per espay de trenta tres anys inutilment havia mirat, allí hi havia estampats aquells cinch números: 14.792.

Com un boig, me n' entro à casa, ahont tots mos companys m' esperavan per darm'e la enhorabona, recordantse al mateix temps que estaven prompts pel convit promés y tants anys esperat.

Los vaig contar la veritat, y no ho van creure.—[Avaro, justament després de trenta anys y pico are l' has deixat!—Con qué per no pagar un xefis vols passar per embuster?

Al protestar ningú m' escoltava. Per no renyir, y a pesar del disgust que tenia y del sacrifici que 'm costava, agafó la dobleta que guardaba sens tocarla ni per malaltia, y tots plegats, eram deu, cap al Sabre, à celebrar la mèva sort.

Déu coberts à dos pessetas fan quatre duros; dono al amo la dobleta per endavant, y quan eram als postres y en mitx de la broma general, m' also y tremolant com la fulla al arbre vaig dirlos:

—Senyors, are acabém de menjarnos los diners que jo guardava perque se 'm fés una caixa pel meu cadàver, perque sempre m' ha fet por l' anar à parar à la terra, sens posarhi una post entre ella y jo. No he tret la rifa perque havia deixat lo bitllet. Es la pura veritat. Pero no hi fa res, jo m' aconsolo ab la mèva planeta.

¡Qué volen ferhi! Jo he nascut per xavo, y moriré sens haber arribat may à quarto.

J. DERN.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

En la setmana de Carnestoltes tothom busca la diversió darrera de una caretta; així donchs no es estrany que las empreses teatrals no gastin pòlvora en salvas.

Los balls de màscaras que 's donan en casi tots los teatros y salons portan entretingut al públic, y l' un

dia per prepararse y meditar l' esbronch y l' endemà per anar al ball y l' endemà passat per reposar, y l' altre per tornar a preparar, de tot això resulta que las funcions teatrals están desanimadas.

No obstant, al Principal l' hi hem de fer l' honor de reconeixre que ni aquesta setmana ha faltat à la costum, posant l' obra *La Maggioreana*, que si bé no té la gracia y el xic de las de Lecoq y Offenbach, en canvi entreté y agrada.—A benefici de la Laurati s' ha posat un ball, *Las Napeas*, en lo qual la airosa primera ballarina, ballant de plé dintre del seu genero va demostrar que no era *Napea*, sino *gigantea*. Vaja, à mi, que no 'm vingan ab cosas: la Laurati dintre de la cotilla hi porta unes alas, d' altra manera es impossible comprendre com pot volar.

... Al Liceo lo de costum: una representació del *Mefistofeles* à benefici de 'n Maini y dos representacions de *Mignon*. Total tres representacions d' ópera y totes de rescalfat. Si l' empresa, avants de plegar, dona un benefici per ella, jo l' hi aconsello que surti a cantar *La cansone del enfadoso*.

... Al Circo s' ha desenterrat lo *Robinson petit* à benefici de 'n Torres.

... Finalment al Odeon lo diumenje passat vā representar *La noche de San Bartolomé* en cinch actes, *Un cambi de ministeri* en dos y com si això no bastés vā sortir *El hombre de hierro*. L' home de ferro verdader es lo públic que assisteix à aquell teatro, y 's menja lo mènos déu actes cada diumenje.

... Y are saltant de Barcelona à Tarrasa. 'ls diré que en aquella ciutat existeix una societat carnavalesca que ab lo lema de *Filantropia y diversió*, cada any ne fa una de las seväs, treballant per diversió propria y ajuda dels pobres. Aquest any ha estrenat una sarzuela, lletra de 'n Joseph Maria Lasarte y música de 'n Francisco Giralt, titolada: *L' rey de la bromena*. Deixant apart lo tenor y la tiple, tots los demás papers los desempenyan los individuos de la mateixa societat. Es una bromena y un alicant pels amichs y per las famílies.

L' estreno vā verificar-se l' passat diumenje ab una entrada tant plena, que semblava que l' teatre hagués de reventar. Al cel l' hi vā dar la gana de ploure, y no obstant de que alguns dels espectadors se nullavan no per això vā abandonar lo teatro.

Algunes pessas de música varen ser aplaudidas, d' altres se 'n vā demanar la repetició, y alguns xistes y trossos del llibre també varen ser rebuts ab molts aplausos.

En l' execució vā distinguir-se 'ls aficionats Senyors Borrell y Boada.

En fi, rebi la societat del Barret la mèva barretada N. N. N.

LO GENERAL DE 'N CARNESTOLTES.

De setze l' vi la gent crida..!
/de setze l' vi!

N'era l'arch com una perxa,
n'era lleig com mal espirat,
lo bromista, lo bromista,
lo bromista d' en Magí.
Per veure l' ne suspiravan
tots los homes y xarrichs,
si n' tenia, si n' tenia,
si n' tenia de partit.

De setze l' vi la gent crida..!
/de setze l' vi!

D' aquest mon digué l' bromista
al llevarse un demati,
tot lo que el si se 'n pot treure
es saber viure felís.
Lo que vol que parlin d' ell
per las probas ho tinch vist,
ell mateix déu trevallars 'ho.—
jo faré parlar de mí!

De setze l' vi la gent crida..!
/de setze l' vi!

Quan vingueren Carnestoltes,
treta la pega dels dits,
à recó deixá la feina
lo bromista d' en Magí.
Ja té la roba amanda,
ja està afeitat y pulit,
y à llogarne tres caballs,
se 'n corra cap al Torin.

De setze l' vi la gent crida..!
/de setze l' vi!

Miréulo com se passeja,
miréulo que vā bonich..!
galons de plata al barret,
galons d'or als borceguins;
al costat sobre de fusta,
las medallas à desdir,
porta faixa, porta banda,
y un bastó de mando prim..!

De setze l' vi la gent crida..!
/de setze l' vi!

Dos mistaires à caball
d' edecans lo van seguir,
ab lo barret à la mà;
à tothom saluda si;
si li tiran algun tronxo
ni mira d' hont ha sortit
y... catatrop! catatrop..!

tot lo dia anant això.
De setze 'l vi la gent crida...!
/de setze 'l vi!

En sa casa hi ha bandera
vermellosa y de llangüins,
ordenansa té a la porta
y en lo balcó cobrellit.
De xicots una caterva
al detràs lo van seguit,
los ganassas també 'l miran,
general tothom li diu.

/De setze 'l vi la gent crida...!
/de setze 'l vi!

Passadas las carnestoltes
tornava a embrutarre 'ls dits
ab la pega y lo nyinyol
sabatas y borceguins,
y cantant deya l' bromista:
—Més la gent parla de mí
que d'un general de veras;
he lograt lo meu desitj.

/De setze 'l vi la gent crida...!
/de setze 'l vi!

Si l' haguessin conegut
al bromista d'en Magí,
n' era un home, n' era un home
n' era un home divertit.
Vá voler ser general
y lográ lo seu desitj.

fàcil cosa, fàcil cosa,
fàcil cosa en est país.
/De setze 'l vi la gent crida...!
/de setze 'l vi!

R. ARÚS ARDERIU.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Lo bisbe de Dol vá tenir una entrevista ab lo rey de França demanantli 'l retorn dels protestants, parlant en nom del clero.

Lo bisbe de Sant Pol vá preguntarli:

—Ab quin dret vos havéu atrevit a parlar en nom dels vostres companys, sense pèndreus la pena de consultarlos?

Lo bisbe de Dol vá respondre:

—He consultat ab un Sant Cristo y aixó basta.

L' altre bisbe vá dirli:

—Está molt bè; pero vos devià repetir exactament las mateixas paraules del Sant Cristo.

Milord Marlborong estava en una trinxera ab un amich y un nebó y una bala de canó féu saltar lo cervell sobre la cara del nebó que vá recular plé d' espant.

—Y are! vá dirli l' oncle, sembla que aixó t' admira!

—Si, verdaderament, respongué 'l jove. Estich admirat de que un home que tenia un cervell tant gran s' exposés sense més ni més a un perill semblant.

ESQUELLOTS.

Diu lo ditxo: «Qui no té altra cosa que fer al gat pentina.»

Pero aquest ditxo no resa res ab los bisbes. A la quènta quan los bisbes no tenen res més que fer, fan pastorals.

Exemple: 'l nostre amantissim prelat, D. Joseph Maria de Urquinaona.

Ell s' ha proposat convence'ns de que 'ls poders de la terra no s' atreveixen a retxassar de cara l' acció desoladora de la Revolució.

De que s' organisen sinagogas de Satanás dintre mateix del catolicisme.

De que en l' Europa entera, en Asia, en Àfrica, y en lo grupo d' illes que forman l' Oceania, per tot arreu hi ha prempsa herética que destila 'l veneno més perniciós que ha vomitat l' infern.

De que Roma es avuy lo baluart del infern.

De que may havia suferit l' Iglesia una persecució tant gran com avuy dia.

Y de altres moltes coses per l' istil.

Jo, ab tot lo respecte degut al nostre amantissim pastor, expressaré ma opinió.

Lo Sr. bisbe tal vegada s' recorda massa de qu'es andalús, y 'ls andalusos ja se sab, ho exageran tot.

Y 'l Sr. bisbe ho exagera tot: los atachs a la Revolució y 'ls atachs a la gramàtica, fins las dimensions de las sevàs pastorals, olvidantse de que aquesta es la terra del treball, y que per consegüent no tenim temps per perdre.

Jo ja 'u veig: ja que no está gaire bén escrita, al menos que la pastoral siga notable per la seva llargaria.

A més de tot això, resulta que s' imprimeix en lo Diari de 'n Brusi ab una lletra petita y estreta, capás de tirar a perdre la vista més bona.

—No importa, deya un capellà coneget mèu, que llegint las pastorals del bisbe 'ns torném cegos...

—Bravo home, bravo.
—No 'ns tornarém cegos del tot: sempre 'ns quedaran los ulls de la fe.

El Correo Catalán ha decidit dues coses:

Primera: sortir dos vegades al dia.

Segona: assistir a les funcions de teatre.

Un' altra cosa falta que decideixi: treure's la corona, perque al teatre s' hi ha de anar sense sombreiro, y l' hi veurian.

En l' última sessió que vá tenir l' Ajuntament, vá descobrirse que 'l Sr. Font y Mariajes venia cobrant recibos de 2,500 pessetas sense las formalitats deudas.

Ja 'u deya l' meu avi:

—Vaja, en aquest Barcelona s' ha perdut la formalitat.

Ahir dijous vá donar-se un ball a Romea per la societat catalana de amichs de l' ensenyansa laica.

Cullit al vol:

—Mascareta, treguis la caretta, ensenyim la cara.

—No pot ser.

—Com s' entén!.. Miri que aquí som amichs de l' ensenyansa laica.

Ja s' ha tancat la cassa, y aquest any los cassadors barcelonins han fet com lo passat, una gran festa rematada ab un gran tibet.

Allà a ca 'n Justin, tots nosaltres, deya un cassador, això los que tenim bona punteria com los que no han tocat mai al blanco, tots absolutament varem demostrar que sabíam cassar al plat.

En nom de las perdius, dels conills y sobre tot de las quatillas qu' es lo que més agafan los cassadors, los dono las gracies per aquest mitjany de tranquilitat que deixan a las pobres bestiolas.

L' altre dia 'l Brusi reproduzia un párrafo de un periòdic masónich, fent l' elogi de la franc-masoneria.

—Ay Sr. Mañé, Sr. Mañel..

Que cert qu'és allò que diuhen: «La cabra siempre tira al monte.»

Un desitj als meus lectors:

Que passin un carnestoltes bén divertit: guàrdinse d' esbronzs, y procurin donarne.

Si algú de vostés, lectors meus, se disfressa, y troba pèl carrer al Sr. Fontrodona fassi 'l favor de donar-li recados de part meva.

Una dona escamada perque a la nit lo seu marit l' fugia y se n' hi anava a un ball de màscaras, va prendre una resolució desesperada.

Vá cusirlo al llit.

—No n' has tret res, l' hi deya una amiga: aquesta nit també era al ball, y tú mateixa l' hi has fet lo traje.

—¿Cóm es possible?

—Anava embolicat ab un llensol, disfressat de fantasma.

QUÈNTOIS.

Era una dama molt vella y molt aficionada a dissimular los anys per medi de cosmèticxs, pomadas y perfums.

—Qué volen ferhi! deya un' altra senyora. N' hi ha que per que 'ls embalsamin esperan morirse; ella, en canbi, s' fa embalsamar de viu en viu.

—Escolta amich mèu, deya un pollo. Me trobo en un cas apurat, y voldria que 'm dongueiss un bon consell.

—Esplica't.

—Quan una senyora casada insulta a un home ja qui ha de demanar satisfacció dels insults?

—Si es casada com dius, me sembla que al seu marit.

—Perfectament: donchs llavors tindrà 'l disgust d' enviarte als padrins.

—A mi?

—A tú.

—Per quin motiu.

—Ja t' ho dirán ellxs mateixos.

Després vá saber que l' amich vá atrevirse a dirigir unas quantas galanterias a la seva senyora, y que

aquesta se 'l vá treure del davant ab quatre fàstichs.

Un calavera desvet, deya en mitj de una colla de companyys, menjant y bebent plé d' alegria.

—Qui havia de dirhol! Jo anys endarrera ab una mica més me faig jesuita. Se n' hi vá venir de un cabell.

Resposta de un amich que l' hi coneixia la flaca.

—Si, senyors: se n' hi vá venir de un cabell de dona.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Un senyor prima al revés
d'un dos girada, de pam
estaba empleat fà un més
no'm recorda ja en quin ram.
Li han donat ja la total
mes se casa ab ma tres quartas,
que conta ab molt capital
y que de nom se diu Marta.

PAU SALA.

II.

Es tant cert que tens segona
com que prima es musical;
apa, rumia una estona
vés si trobas lo total.

UN TAPE Y F. de T.

MUDANSA.

Avuy he mort una tot
tapantli la tot bén bén,
y la total 'l he donada
a n'en tot, lo meu barber.

TITELLA.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan; la 1.ª ratlla un apellido; la 2.ª una ciutat; la 3.ª lo que no té tothom; y la 4.ª un personatge bíblich.

FELIX FELIU.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir los punts ab números que sumats vertical, diagonal y horisonalment donquin un total de 35.

REYET DEL OLIMPO.

CONVERSA.

—Ola, Pere, d' ahont vens?

—De treballar.

—De que fàs?

—Y tú jo treballo a casa la Pepa.

—Per are jo penso posar un magatzem de...

—De que?

—Ja ho sabs.

LLARCH Y PRIM.

GEROGLIFICH.

A

B

T

T

A

NOVA CARLINA DE GIRONA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—E-na-mo-ra-da.

2. IDEM 2.ª—Bu-fos.

3. ANAGRAMA.—Tropa, Porta, Patró.

4. CONVERSA.—Mariano.

5. SINONIMIA.—Grill.

6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—9 1 8 2

2 8 9 1

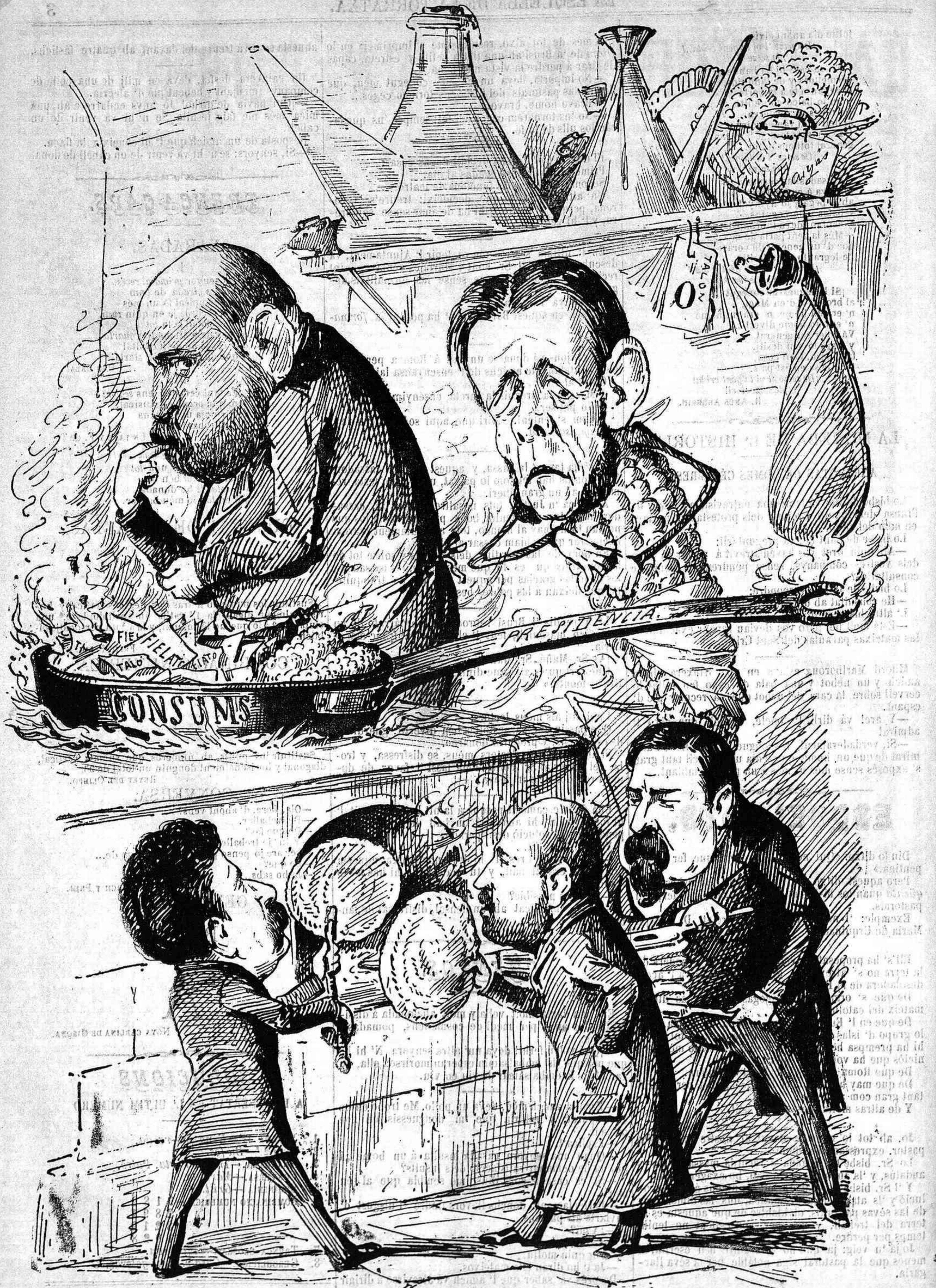
8 2 1 9

1 9 2 8

7. TRENCA-CLOSCAS.—Igualada.

8. GEROGLIFICH.—Casa velha té goteras.

ACTUALITATS.—La presidencia de la comissió de consums

Tant mateix desde que ventan lo foch, sembla que tots los que velian agafar la payella pèl mánech se creman los dits.